

## РОЗДІЛ 1

### ТЕПЕР

Опинившись у тунелі, уже не повернеш назад. Там немає ні розвороту, ні з'їзду. Ти буквально застрягаєш під протокою Іст-Ривер. У дитинстві цей факт захоплював мене. «Наступна зупинка — Лонг-Айленд». Щойно в кінці тунелю з'являвся перший пробіск сонця, здавалося, що місто розчиняється. Я опускала вікно, відкривала пачку соку, скидала взуття й простягала ноги вздовж заднього сидіння. А в дорослому віці в їзд до тунелю Мідтауну\* викликає відчуття, немов я в пастці.

Коли ми вливаємося в потік на автомагістралі Лонг-Айленду, рух немов завмирає.

— Ось чому ми не їздимо на Лонг-Айленд, — кажу я та вдаряю по керму так, ніби це його відповідальність. Не знаю, чого я очікувала від пообіддя п'ятниці, та ще й у серпні.

\* Мідтаун, або Середній Мангеттен, — один із трьох великих районів боро Мангеттен поряд з Даунтауном і Аптауном. На півночі Мідтаун обмежений 59-ю вулицею, на заході — річкою Гудзон, на сході — протокою Іст-Ривер. — Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено іншого.

— Ми обоє знаємо, що не через це, — зауважує Джек, гортаючи стрічку в телефоні.

Я ще можу витримати на Лонг-Айленді три дні влітку, але не цілий тиждень. Трьох днів на пляжі достатньо, щоб зігрітися, але не достатньо, щоб перетворитися на кашу. Три дні поспіль моя сестра Грейсі тягне мене в океан, і три дні поспіль я плаваю. Рахую гребки, розсікаючи воду, і сумую за обмеженнями басейну УМСА\*, де можна точно відстежувати, скільки ти проплив, орієнтуючись на кількість розворотів. На ділянці пляжу, між пристанню й лісистю бухтою перед нашим будинком, океан простягається понад цілу милю. Тому ймовірність похибки занадто велика.

Минуло чотирнадцять років відтоді, як я провела на пляжі ціле літо, — відтоді, як ми з Ваяттом розійшлися, а мене пошматувало. Зібрати людину до купи не так уже й просто, але якщо підійти до цього з розумом, то можна скласти із себе зовсім іншу версію, покращену. Перетвори безтурботність на обережність: забинтуй своє серце й двічі перевір, чи надійно тримається пов'язка. Із часом я залишила дитинство позаду, замінивши свою імпульсивність обдуманими рішеннями й планами. Джек називає це «застебнутися на всі гудзики», а я не знаю, як хтось узагалі може жити розхристано. Я знаю, яким буде кожен день ще до того, як розплющу очі, і в цьому є неймовірна сила. Якщо затримуюся на пляжі надто довго, мене зтягує назад. Моє колишнє «я» причаїлося

\* УМСА (англ. Young Men's Christian Association) — усесвітня організація для розвитку молоді. Головною метою організації є фізичний, розумовий і духовний розвиток молоді за принципом рівних можливостей, соціальної справедливості та миру.

там і хоче пробити іржаві тріщини в моїй броні. Я звинувачую солоне повітря.

Це вперше я взяла Джека із собою за всі чотири роки, що ми разом. Тревіс любить казати, що я захищаю його від наших батьків, але це смішно, бо ми постійно бачимо їх на Мангеттені. Я думала показати Джеку цвітіння гортензії на передньому подвір'ї та делікатні порухи дюн у такт хвиль океану. Показати йому місце, де пісок, сіль і сонце змовилися зробити з мене сильну плавчиню й щасливу юнку. Та навіть не знаю, чи впорається він з літньою версією моїх батьків.

Коли ми виїжджаємо на шосе Санрайз, рух поживається, і Джек відкладає телефон.

— Тут гарно, — каже він, ніби вперше зазирає крізь вікно. — Я знайшов спортзал за десять хвилин від будинку твоїх батьків і купив тижневий абонемент.

— Ми нізащо не залишимося тут на цілий тиждень. — Я спакувала точно три пари білизни, щоб бути впевненою в цьому.

— Ну, ти ж казала мамі, що на тиждень. До речі, я взяв відпустку ще й на наступний тиждень, про всяк випадок. До четверга в місті спека посилиться до сорока градусів. — Він бере мене за руку, і я відчуваю, як усередині все заспокоюється. Джек — повна протилежність океану. Він більше схожий на озеро — кришталево чисте й захищене гірським хребтом. Із Джеком мене не змиють хвили. — Думаю, буде весело.

Він знову гортає стрічку в телефоні.

— О, ось гарний варіант. Оголошення про вакансію менеджера з персоналу в бухгалтерській фірмі в центрі міста.

— Вони не збираються мене звільнити, — кажу я. Хоча, схоже, таки звільнять. Я керую звільненнями, тож не уявляю, як це може закінчитися інакше. Щиро кажучи, сама б себе звільнила: мені вже так набридли розмови про це й ті напружені, скуті відчуття в тілі від них.

— Вони можуть, Сем. — Він кладе руку мені на плече. — Методи Елеонор перевірені часом і завжди дають результат.

— Я сказала те, що сказала, і попросила вибачення. А інше поза моїм контролем.

— Якщо ти хочеш вибитися з колії, варто мати запасний план, — каже Джек.

— Я це запам'ятаю для наступного разу. Отже, ти готовий до того, що на тебе чекає? Божевільних хіпі? — Моя усмішка ніби запитує. — Тут немає ні вайфаю, ні кондиціонера, але якщо хочеш побачити статую Давидові, зроблену із синельних дротів, то це місце саме для тебе.

Джек сміється, адже, напевне, уважає, що я перебільшую.

— Я вже багато років хочу це побачити, тому готовий на всі сто.

Джек знає ту версію моїх батьків, які живуть у місті з вересня по травень, у тій самій двокімнатній квартирі з регульованою орендною платою на Нижньому Іст-Сайді, у якій виросли ми з Тревісом, а потім і Грейсі. Після тридцяти двох років у цій квартирі вони живуть практично безплатно. Мій тато викладає історію мистецтва в Нью-Йоркському університеті, а мама — сучасну поезію в Новій школі\*. Вони як білки, тільки

\* Нова школа (англ. *The New School*) — приватний університет у Нью-Йорку, Гринвіч-Вілледж.

навпаки: з вересня по травень працюють і заощаджують, щоб улітку проводити час на пляжі й робити все що заманеться. Джеку подобається шкільна версія моїх батьків. Вони йому схожі на персонажів з фільму Вуді Аллена — справжніх ньюйоркців.

У жовтні ми одружимося. Батьки Джека внесли невеликий завдаток за весілля двадцять восьмого жовтня в їхньому заміському клубі в Коннектикуті, але ми ще остаточно не погодилися. Місце проведення чудове й просте. У них є буквально три варіанти весілля: А, Б і В. На мій погляд, вони всі однакові, але Джеку припав до душі Б. Я хотіла вийти заміж на галявині біля елінгу в Центральному парку, під буковими деревами, але, як виявилось, це місце бронюють за кілька років наперед, що мене напрочуд вражає: ніби наречені бронюють місце ще до того, як узагалі зустрінуть хлопця. Не знаю, як я це пропустила.

Ми вже були готові починати організовувати весілля за версією Б, проте втрутилася моя мама. Вона любить Джека та, безумовно, рада бачити мене такою щасливою, але що ближче весілля, то більш відсторонено від процесу планування вона почувається. Їй здається, ніби не буде духу моєї родини. Коли зателефонувала розповісти мені про це, я не відступала.

— Будь ласка, приїжджайте, подивіться на готель «Старий Шлюп». Приїжджай, щоб відновити зв'язок із цим місцем та собою. Покажи Джеку, хто ми такі. — Я відмовилась.

Але коли Грейсі попросила мене приїхати, здалася. Не думаю, що я коли-небудь казала Грейсі «ні», якщо тільки це безпосередньо не стосувалося її безпеки.

— Будь ласка, Семмі, приїжджай, — благала вона. — Просто щоб мама заспокоїлася. Джек буде в захваті. Це буде ідеально.

Що стосується Джека, то все було просто бездоганно. Ми познайомилися, коли випадково сіли в одне таксі й поїхали туди, де я мала зустріч із клієнтом, за два квартали від його дерматологічної клініки (бездоганно). Це сталося відразу після того, як я зробила стрижку й укладку, тож мала вигляд найкращої версії себе (бездоганно). Через рік ми переїхали у квартиру над нашим улюбленим суші-баром (бездоганно). Він освідчився мені, подарувавши каблучку з діамантом в один карат, що належала його бабусі, підмізинний палець якої теж був шостого розміру (бездоганно).

Коли ми нарешті з'їжджаємо з автомагістралі, Джек опускає вікно й демонстративно вдихає солоне повітря. Цей кабриолет BMW Джек купив у пориві божевілля, який я не можу пояснити, хоча він жодного разу не опускав даху через сонце. Щоразу, коли я сідаю всередину, думаю, чи це не одне з його альтер его раптово з'явилося й купило машину — така собі версія супермена зі світу «Бізарро», який радіє сонцю на своєму обличчі й має терпіння до розпатланого вітром волосся. Мене водночас захоплює і лякає думка, що він також може на хвилину повністю вибитися з колії.

Я повертаю ліворуч на Вест-Мейн-стріт, повз Єпископальну церкву, гастроном, закусочну «Чіппі» й бібліотеку. Не була в Оук-Шорі з минулого літа, коли Джек поїхав зі своїми братами грати в гольф. Здається, місто незабаром відчує, як у повітрі витає привид змін. «Гей, Сем, хто цей новенький? Ну нарешті!»

Кінець кінцем повертаю праворуч до пляжу й на Салтейр-Лейн. Проїжджаємо повз будинок Ваятта — величну цегляну споруду із чорними віконницями, що пасують до глянцевих вхідних дверей. У передній кімнаті горить світло. Я не була в будинку Поупів з того літа, коли мені було шістнадцять, але досі могла б увійти в той будинок із заплющеними очима й набрати собі склянку води. Тепер вони здають його в оренду незнайомцям.

Між будинком Ваятта й нашим росте високий живопліт. Я сповільнююся, щоб його розгледіти. По суті, він розташований на межі земельних ділянок, тож обидві наші родини відповідають за його утримання. Батько Ваятта, Френк, завжди хотів найняти когось для догляду за ним і розділити витрати, але мій тато відмовлявся. Сам догляд за живоплотом, або «бирючиною» — цитую я його, — то честь для нього. Він підстригає рослину маленькими ножицями й без жодного вимірювального інструмента. Інколи верх огорожі виходить хвилястим, інколи посередині утворюється пік. Живопліт ніколи не буває рівним, а цього року хилиться в бік океану.

Пляжний будинок, кожні дерево й кущ на ділянці — це джерело великої гордості для мого батька. Він купив цей дім і зрештою впродовж десятиліття виплатив іпотеку, коли досяг грандіозного успіху як художник-абстракціоніст. Усе почалося з картини під назвою «Течія» — вихру чорного і білого на небесно-блакитному тлі. Галереї по всій країні продавали версії цієї картини з такою швидкістю, з якою він їх малював. Я була ще дитиною, але полюбляла спостерігати, як він виходить зі своєї майстерні, несучи

полотна одне за одним. Думала, це триватиме вічно. Але коли дух часу змінився й попит на «завихрення» вичерпався, він так і не зміг придумати щось нове. Вже п'ятнадцять років переживає творчу кризу, і цей будинок — усе, що в нього залишилося.

На мій погляд, живопліт приблизно вісім футів заввишки, як і завжди, але тепер здається густішим через гілки, які перепліталися роками. Протягом усього мого дитинства наприкінці літа Френк віддчував моєму батькові за догляд живоплоту пляшкою хорошего скотчу. Гадаю, що після розлучення Маріон і Френка пляшки більше не надходили. Тепер справжня перепона між нашими будинками як психологічна, так і фізична.

— Ми приїхали? — питає Джек.

— Ні, наступний.

Звук шин по гравію вітає нас на під'їзній доріжці. Люди кажуть, що важко зрозуміти, це будинок з ганком чи ганок з будинком. Ганок охоплює весь перший поверх будинку й, певно, має таку саму площу. Гліцинія обвиває перила й тягнеться вздовж жолобів, немов акуратно намащена лавандова глазур. Запах гліцинії зустрічає з вулиці, а потім заманює обійти будинок, де відкривається краєвид на океан.

Джек уже вийшов з машини, а я глибоко вдихаю. Дивлюся повз кермо й відчуваю, ніби ось-ось перегляну домашнє відео. Не впевнена, що хочу натиснути «грати», але все одно виходжу з машини. Грейсі вискакує з передніх дверей, розмахуючи руками й темними косами.

— Семмі! — кричить вона, пробігаючи повз Джека, щоб дістатися до мене. Я занурююся носом у її маківку